

vil kunne forventes at få udbytte af en personlig støtte, og om den pågældende ønsker en sådan støtte.

Den støtte, som unge, der er fyldt 18 år, skal kunne modtage, er dag- eller døgnophold i opholdsteder godkendt efter § 66 eller døgninstitutioner, jf. § 96. Afgørende for valg af disse foranstaltninger er den unges behov for en særlig personlig støtte eller behandling. Er der i stedet brug for en lettere behandling eller omsorg i en periode, kan støtten ydes efter § 105.

Mulighed for at yde støtte i form af en personlig rådgiver, vil fremover ikke kunne ydes til unge, der er fyldt 18 år, med mindre der med den unges samtykke er truffet beslutning om at udstrække denne foranstaltning for børn og unge til det 20. år.

Med forslagets *stk. 2* bemyndiges socialministeren til at fastsætte retningslinier for den unges betaling for opholdet.

Til nr. 10

Til § 123

Bestemmelsen er ny, idet udvalget foreslår, at der i loven opstilles nogle basale krav til indstillingen om en tvangsmæssig anbringelse. Formålet hermed er at få en større gennemskuelighed med hensyn til beslutningsgrundlaget samt en større ensartethed. Øgede krav til indstillingen vil også være med til at højne kvaliteten i sagsbehandlingen. For indehaveren af forældremyndigheden og dennes advokat betyder det, at de kan stille krav om, at disse oplysninger, der er omfattet af indstillingen, skal foreligge forinden mødet i børne- og ungeudvalget.

De udtrykkelige krav til indstillingen gælder kun tvangsmæssig anbringelse efter forslagets § 35, da en sådan må betegnes som den mest vidtgående af de foranstaltninger, der kan gennemføres tvangsmæssigt. Selv om kravene kun lovfæstes for så vidt angår anbringelse efter forslagets § 35, vil der også i de øvrige situationer – forud for en afgørelse om et tvangsmæssigt indgreb – skulle udfærdiges en indstilling, der giver det bedst mulige grundlag for at træffe beslutningen. Dette følger imidlertid af de almindelige regler om god forvaltningsskik, og det påhviler som hidtil dommeren at vurdere, om beslutningsgrundlaget er tilstrækkeligt, jf. forslagets § 127, stk. 2.

Opregningen i forslagets § 123 angiver de elementer, der som minimum skal indgå i indstillingen. Herudover kan der være behov for supplerende oplysninger under hensyn til den enkeltes sags særlige omstændigheder.

Ad nr. 1)

Kravet om, at indstillingen skal indeholde en redegørelse for, at betingelserne for en tvangsmæssig anbringelse er opfyldt, skal ses i sammenhæng med forslaget om at konkretisere kriterierne i forslagets § 35, jf. bemærkningerne hertil.

Ad nr. 2)

Tidligere iværksatte foranstaltninger, jf. forslagets § 33, stk. 2, udgør et andet vigtigt element, når der skal tages stilling til en eventuel tvangsmæssig anbringelse. Det samme gælder årsagerne til, at sådanne foranstaltninger ikke længere anses for at være tilstrækkelige.

Ad nr. 3)

Netop i sager, hvor der indstilles til tvangsmæssig anbringelse, er det vigtigt ikke ensidigt at beskæftige sig med manglerne og svaghederne. Derfor foreslås, at det af kravene til indstillingen udtrykkeligt fremgår, at der skal redegøres for de ressourcer, der findes i barnets familie eller i dennes omgivelser.

Ad nr. 4)

Den plan, der altid skal udformes, forinden et barn anbringes uden for hjemmet, jf. forslagets § 66 b, skal ligeledes indgå i indstillingen.

Ad nr. 5)

Endelig skal det af indstillingen fremgå, hvorledes barnet eller den unge stiller sig til anbringelsen. Med denne bestemmelse lægges op til, at der altid bør ske en orientering af barnet eller den unge, forinden der træffes beslutning om tvangsmæssig anbringelse. Barnets reaktion herpå skal beskrives, og det er vigtigt, at denne pligt til at inddrage barnet eller den unge i processen ikke forveksles med et forsøg på at få barnet til at give samtykke. Derfor har udvalget heller ikke fundet det hensigtsmæssigt med en nedre aldersgrænse. Der vil naturligvis være tilfælde, hvor barnet er så lille, at det bliver meningsløst at beskrive dets holdning. Det må dog samtidig understreges, at selv ret små børn har behov for at få vide, hvad der skal ske med dem. Barnet må på ingen måde presses til at have en holdning. Hvis barnet vægrer sig herimod, vil oplysningerne herom være tilstrækkelige til at opfylde kravet i bestemmelsen.

Til § 124

Bestemmelsen afløser reglerne om advokatbistand i § 125, stk. 1, 1. pkt., i den gældende lov.

For så vidt angår kravet om at blive gjort bekendt med retten til at se sagens akter og afgive en udtalelse henvises til bemærkningerne til forslagets § 125.